

Phần 3

Chương 9 Phục Bản

Trong phòng làm việc của bác sĩ.

“Trên người cô ấy có rất nhiều vết bầm, cũ có mới có, có lẽ do bị đánh đập lâu ngày gây nên. Hơn nữa...” Bác sĩ ấp úng khó nói.

Chu Ngọc có phần kích động nên không kiềm được hỏi, “Hơn nữa cái gì?”

Bác sĩ thở dài nói, “Bên dưới âm hộ cô ấy có nhiều vết rách, từng có dấu hiệu bị ép quan hệ tình dục, tôi đề nghị mọi người hãy lập hồ sơ khởi kiện.”

Chuyện này không còn là vụ án dân sự bình thường nữa.

Người bị hại tên Trần Đình, là người ở nơi khác đến vùng này làm công.

Nhìn cô gái đáng thương vẫn còn đang trong cơn hôn mê, Thanh Hà nắm chặt bàn tay lạnh buốt của mình, cô chưa bao giờ thấy mình tức giận như lúc này, ngẩng đầu nhìn Khương Biệt và Chu Ngọc nói, “Tôi đi cùng hai người.”

Khương Biệt chần chờ một chút rồi khẽ gật đầu.

Trải qua một phen tìm hiểu, dò hỏi mới biết được người phụ nữ bán thịt heo đánh cô gái vào buổi chiều ở tại một xóm nhỏ thuộc thị trấn phía Đông. Khu này đều là nhà mái ngói thấp, nhà nào cũng có một khoảng sân phía trước. Sau khi vào cửa đập vào mặt chính là mùi phân gà nồng nặc.

Trong tay người phụ nữ đang cầm nắm thóc rải cho đàn gà vịt ở cạnh rạp trúc ăn, “É, cảnh sát á, đến nhà tôi có chuyện gì? Đừng nói tôi đã phạm pháp gì rồi đó chứ?”

Chu Ngọc không nhìn nổi dáng vẻ đó của bà ta nên hừ lạnh nói, “Tùy ý tổn thương thân thể người khác, chỉ với hành vi đó của bà thì chúng tôi đã có thể ghép bà vào phạm tội hình sự rồi.”

“Phạm tội? Tôi sợ ghê à, con tiện nhận đó bị đánh là đáng đời, nếu không phải tại nó...” Hình như nhận ra mình lỡ lời nên người phụ nữ họ Khâu liền nuốt vào những lời muốn nói.

Khương Biệt thu hết biểu hiện của bà ta vào mắt, sau khi ngáp ngừng một lúc anh sửa lại lời giải thích, “Chúng tôi đã điều tra dò hỏi, cô gái bị bà đánh đập buổi chiều vốn cùng bà không hề quen biết, tại sao bà lại đánh người ta như vậy? Hiện giờ cô gái đó còn nằm điều trị tại bệnh viện, bà có gì muốn nói không?”

Người phụ nữ họ Khâu nói, “Ừ làm sao tôi biết? Nó... nó trộm... thít... Ở đúng rồi, nó trộm thít của tôi!”

Khuong Biệt hỏi lại, “Bà không quen cô ấy?”

Người phụ nữ họ Khâu cương quyết nói, “Dĩ nhiên là tôi không quen nó. Sao tôi phải quen biết nó chứ.”

“Bà đang nói láo.” Khuong Biệt nhìn chăm chăm vào mắt bà ta, từ tốn nói, “Có người nhìn thấy cô ấy đã vào nhà bà ở suốt mấy ngày, hôm nay mới ra ngoài với thần sắc lo lắng hoảng sợ. Bà đang che giấu điều gì? Rõ ràng cảm thù cô ấy nhưng lại không muốn thừa nhận.”

“Tôi hoàn toàn không biết gì hết, các người đi ra ngoài cho tôi!” Người phụ nữ họ Khâu cầm chổi ngang ngược dí đánh, ba người chỉ đành phải đi ra ngoài.

Chu Ngọc nói, “Có nên bắt bà ta về không? Hành vi của bà ta đã có thể cấu thành phạm tội.”

Khuong Biệt lên tiếng nói, “Tạm thời không cần, tránh cho bút dây động rùng.”

Vốn chỉ muốn tìm hiểu tình hình xem thế nào, nhưng giờ trong lòng anh lại có tính toán khác, có lẽ đợi Trần Đình tỉnh lại rồi nói. Khuong Biệt nói thêm vài câu với Chu Ngọc rồi liên hệ về người trong cục sắp xếp theo dõi người trong căn nhà này.

Xe cảnh sát xả ra làn khói mù mịt rồi lao vút đi theo phương hướng khi đến. Chỉ có một mình nên tốc độ lái xe của Chu Ngọc càng nhanh hơn, chớp mắt đã biến mất trong tầm mắt của hai người ở lại.

“Tôi đưa cô về.” Lúc không có người khác thì bộ mặt có vẻ nghiêm túc của Khuong Biệt mới hơi lộ ra chút ý cười nhàn nhạt.

“Anh không về à?”

“Tôi không phải ở cục cảnh sát.”

Lúc bấy giờ Thanh Hà mới nhận ra anh không phải là cảnh sát.

“Có chuyện gì hãy gọi cho tôi, nếu nghĩ ra được gì thì báo cho tôi biết nhé. Vụ án lần này rất nghiêm trọng, mỗi một manh mối nào cũng đều vô cùng quan trọng.” Anh rút từ trong áo ra một cây bút viết một dãy số lên giấy rồi đưa cho cô, “Khi ra ngoài nên cẩn thận.”

Thanh Hà nhận lấy tờ giấy, nhìn dãy số thầm ghi nhớ trong lòng mà có cảm giác không biết phải nói sao, cũng không dám ngắt đầu nhìn mặt anh.

Khuong Biệt ở trấn nhỏ phía Tây, cách nhà Thanh Hà cũng không xa.

Đi qua mấy dốc núi nhỏ bên kia bờ sông chính là khu cư xá vừa mới xây lại năm ngoái, hiện vẫn đang trong quá trình khai phá mở rộng. Chung quanh trồng

nhiều mảng cỏ xanh um tươi tốt và cúc vạn thọ hai màu đỏ trắng được rào lại bằng hàng rào màu đen.

Cư xá phía Đông thông với đường cái là qua trấn nhỏ, Khương Biệt đang đưa Thanh Hà đi theo con đường ấy.

Những bụi cây xanh mơn mớn cao độ nửa thân người nằm ven hai bên đường lớn xua tan đi từng đợt bụi cát vàng thỉnh thoảng tung bay trên đường.

Mỗi khi có gió thổi qua, Thanh Hà bị sặc phải che miệng lại, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một chiếc khăn tay, “Dùng đỡ cái này đi.”

Thanh Hà ngập ngừng một hồi cuối cùng cũng nhận lấy.

Chiếc khăn sạch sẽ trắng tinh và rất mềm mịn, còn có hương thơm nhàn nhạt, cô không rõ là mùi gì nhưng cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái khá là dễ chịu.

“Cảm ơn.” Thanh Hà nhỏ giọng đáp, do mãi mê cúi gằm đầu đi nên bất thành linh chân vấp phải cục đá.

Thế là cô ngã chúi nhủi trên đất, bộ váy trắng tinh đều dính đầy bùn đất, mặt mũi cũng đen sì lấm lem như mặt mèo. Khương Biệt rất ít khi cười, nhưng lúc này anh cũng không nhịn được mà khẽ “phì” cười ra tiếng, hơi cúi người đưa tay cho cô nói, “Tôi đỡ cô dậy.”

Thanh Hà ngượng ngừng ngẩng đầu do dự liếc nhìn anh.

Đều nói điếm quỵên rũ nhất chính là đôi mắt, khoảnh khắc khi nhìn thấy cô ngẩng đầu lên, anh có phần hơi chùn bước. Thanh Hà quả thật rất xinh đẹp, điếm đó anh không thể không thừa nhận.

Lúc anh đang còn trong trạng thái mất tự nhiên thì bàn tay bỗng hơi nặng, bàn tay nhỏ bé mềm mại mượn lực lòng bàn tay của anh để đứng lên. Cảm giác dễ chịu ấy thế nhưng chỉ thoáng qua trong chốc lát, vì cô đã nhanh chóng rút tay về, cũng may nhờ vậy nên anh mới hoàn hồn.

“Cô không thể đi về như thế này được, đến chỗ tôi thay bộ đồ khác rồi hãy về.” Khương Biệt nói.

Đoạn đường về sau, hai người rất ăn ý không ai nói chuyện với ai.

Khương Biệt ở tại khu biệt thự phía sau cư xá, anh sống trong căn biệt thự rộng lớn, chung quanh còn có một vườn hoa mô hình nhỏ, vừa hay có thể ngăn cách với thế giới bên ngoài nên ngôi nhà rất là yên tĩnh.

Sau khi vào cửa, anh đưa cho cô đôi dép lê có hình đầu búp bê lớn. Trong phòng khách còn có một người nữa, nghe được tiếng động liền ngẩng đầu lên, sau đó thốt lên như gặp phải chuyện gì không thể tin nổi, “À trời, không ngờ tên nhóc cậu lại dẫn con gái về nhà?”

“Đừng nói bậy.” Khương Biệt lạnh giọng cảnh cáo.

Thẩm Hoài buông tay xuống bữu môi nói, “Không cho nói thì thôi, cậu khẩn trương như thế làm gì?”

Thanh Hà đứng giữa hai người mà thấy xấu hổ không thôi.

“Không cần để ý cậu ta, tính tình cậu ta lúc nào cũng thế.” Khương Biệt dẫn cô đến phòng tắm, đưa cho cô một bộ đồ thể thao không rõ là của nam hay nữ, “Ngại quá, chỗ tôi không có đồ con gái, cô mặc tạm bộ này nhé.”

“Không sao.” Thanh Hà nói xong liền đóng cửa lại.

Thanh Hà dựa vào vách nhà tắm thở dốc lấy hơi, cô thấy hai má nóng bừng bừng, râu rĩ vò đầu bứt tóc, sau đó mở vòi sen xối lên mái đầu bù xù.

Gia cảnh anh ta xem ra cũng không tệ, Thanh Hà thở dài. Nhớ lại trước đó không lâu, bà cô gọi điện giục về mà có phần bất đắc dĩ.

Sở dĩ cô phải đến đây dạy học nguyên nhân chính là vì để lẩn tránh bà cô bạo lực dã man kia của cô. Lúc nào cũng ép cô làm những chuyện mà cô không thích, nhất là hay bắt cô đi xem mắt. Chỉ cần nghĩ tới thôi là cô liền cảm thấy đau đầu nhức óc.

Sau khi gia đình sa sút, cha mẹ đều lần lượt qua đời. Từ đó về sau cô và chị đều ở cùng người cô này, chị em cô đều rất kính trọng cô mình, nhưng cũng không thích cô ở chỗ luôn sắp đặt mọi chuyện mà không cần hỏi ý kiến chị em cô.

Không dễ gì mới lấy hết can đảm để đến Vân Nam xa xôi và tìm được việc làm mà cô thích, nên tạm thời Thanh Hà vẫn chưa muốn quay về. Nếu về nhất định sẽ bị cô ép theo ý của mình nữa.

Sau khi tắm gội sạch sẽ, Thanh Hà mặc bộ quần áo thể thao rộng thùng thình vào, vạt áo dài tới đầu gối gần như có thể làm váy được luôn. Từ nhà tắm đi tới phòng khách cô đều dùng hai tay xách lấy ống quần.

Thẩm Hoài bật cười ha ha không một chút khách sáo, còn vỗ tay lên đùi bôm bốp, “Cậu đào đâu ra con chim nhỏ này thế? Người ngợm gì không được mấy miếng thịt...”

“Thẩm Hoài!” Khương Biệt nhắc nhở bằng giọng cứng nhắc.

Thẩm Hoài đành phải nuốt lời muốn nói tiếp xuống, đảo lia đôi mắt vô cùng hứng thú lên người Thanh Hà.

Thanh Hà cứng đờ người mắt tự nhiên, bàn tay túm chặt ống quần mãi một lúc mới buông ra, lòng bàn tay đều nhớp nháp mồ hôi.

“Tôi đưa cô về.” Khương Biệt thấy sắc mặt của cô liền mau mau dẫn cô đi ra ngoài.

Anh cũng đã thay ra đồ mặc nhà, chỉ mặc đơn giản chiếc áo sơ mi trắng, bên ngoài khoác thêm áo len màu đen không cổ, nhìn vào bề ngoài đoán chừng anh chỉ là thanh niên ngoài hai mươi, vừa điển trai mà còn nho nhã lịch thiệp nữa.

Cả hai đều là người không giỏi ăn nói, nên bầu không khí suốt đoạn đường đi cũng vô vị tẻ ngắt. Đoạn đường này cũng hơi khó đi, vì vậy mà Khương Biệt đi bộ tiến cô về.

Con hẻm nhỏ về chiều đặc biệt yên tĩnh ấm áp, tia nắng chiều vàng nhạt chiếu rọi lên đầu bờ tường màu trắng tạo thành hàng rào bóng râm phía bên dưới.

Trong lòng Thanh Hà hết sức yên bình, cảm giác tinh thần không yên mấy ngày qua cũng tiêu tan đôi chút.

Sau khi đi qua một ngã rẽ, trước mặt hiện ra con đường rộng lớn, con đường vốn dĩ xuyên suốt là hẻm cụt nhưng cuối đường lại có thêm ngã ba hình tam giác. Khoảng trống giao nhau với các ngã là một bãi đất rộng lớn, trên mặt đất cắm đầy gậy làm bằng trúc, phía trên đều phơi quần áo của những hộ gia đình ở gần đó làm ngáng đường nên không thấy rõ lối đi.

Khương Biệt vén qua một bộ quần áo rồi quay đầu ra dấu bảo Thanh Hà đi theo.

Thanh Hà nhắc ống quần bước theo phía sau anh.

Xuyên qua giữa lớp lớp quần áo, tiếng gió chung quanh dường như cũng tĩnh lặng hơn.

Đột nhiên Khương Biệt bắt ngờ xoay người lại và bùm chặt miệng cô. Hai mắt Thanh Hà mở to hết cỡ, lại thấy anh để một ngón tay lên môi khẽ lắc đầu với cô.

“Đoàng...” Tiếng súng nặng nề vang lên bên tai.

Viên đạn xé tan không khí bắn xuyên qua thân một cây trúc bên cạnh. Góc giá áo bông chốc âm âm sụp đổ kéo theo đồng quần áo lộn xộn. Có hai chiếc phủ lên đầu khiến hô hấp của Thanh Hà cũng ngừng trệ trong giây lát.

Cô không dám lên tiếng, nỗi sợ hãi như sâu bọ đang bò quanh trái tim cô.

Khương Biệt ôm chặt lấy cô lăn một vòng, sắc mặt nặng nề nhanh chóng rút khẩu súng vọt sau lưng ra rồi kề tai cô nói nhỏ mấy câu.

Thanh Hà cắn chặt răng không đáp lời anh.

Tiếng súng lại vang lên đùng đoàng ở bên tai. Sau đó mọi thứ chung quanh đều trở lại sự yên tĩnh.

Chương 10

Bảo Vệ

Qua thêm một lúc, tiếng bước chân từ trong hẻm nhỏ càng rõ ràng hơn, lắng nghe kỹ thì là tiếng chân của hai người.

Đến gần chút mới thấy đúng là hai người đàn ông, một cao một thấp trên đầu trùm khăn, trong tay còn cầm khẩu bắn tĩa Barrett M107A1. Người cao đi đằng trước nhắc chân đá văng cái giá áo ngã chổng chơ trên mặt đất, thao tác cực kỳ nhanh gọn, người thấp lùn nhỏ con thì lúng lúng tìm kiếm trong đồng quần áo.

Giá áo bị đá sang một bên, quần áo cũng bị bới lên vương vãi tứ tung, nhưng trên mặt đất hoàn toàn trống trơn, không hề có một người nào.

“Không thể nào, người đâu? Mẹ bà nó!” Gã lùn tức giận đá mạnh lên vách tường.

Gã cao lạnh lùng nhìn hấn, “Quay về rồi hãy nói, mặc kệ thế nào, nhất định phải giết con nhỏ đó! Nếu không, không chỉ ba người chúng ta rước rắc rối mà anh em bên kia cũng sẽ bị liên lụy.”

“Nghiêm trọng thế sao?”

“Nói thừa quá!”

Sau đó, tiếng bước chân của hai người từ từ đi xa rồi bóng lưng cũng biến mất ở cuối hẻm nhỏ.

Trên cao không trung giữa lòng đường nhỏ hẹp, Khương Biệt cũng Thanh Hà trên lưng, hai tay hai chân chống ở hai mặt vách tường, mồ hôi trên trán tuôn ra như suối. Đợi thêm một lúc, sau khi xác định hai người kia thật sự đã đi xa, anh mới cũng theo cô nhảy xuống.

“Vết thương của anh sao rồi, có nặng lắm không?” Thanh Hà lo lắng xem xét cánh tay trái của anh.

Đến gần mới thấy nơi bả vai có lủng một lỗ, máu tươi tuôn ra ồ ạt nhiễm đỏ luôn áo sơ mi trắng ở bên trong. Khi này vì quá sợ nên cô không để ý, giờ mới phát hiện trên cánh tay anh ta trúng hai phát súng. Lại còn dùng sức chống đỡ trên vách tường nên máu càng chảy nhiều hơn.

Thanh Hà xé một ống quần để băng bó tạm cầm máu trước, “Chỗ này không nên ở lâu, chúng ta hãy mau rời đi thôi.”

Khương Biệt cũng nghĩ như vậy.

Phòng khám nhỏ hay tư nhân sẽ không dám nhận mấy vụ thế này, cũng không có thiết bị tốt, mà đến bệnh viện thì sự việc nhất định sẽ trở nên phức tạp, rắc rối hơn. Những lời nói của hai người hồi nãy anh đều nghe được hết, rõ ràng là họ nhắm vào cô, lo ngại Thanh Hà khó xử nên Khương Biệt nói, “Về nhà tôi đi, ở đó có dụng cụ y khoa. Nhưng bác sĩ thì...”

“Anh tin tôi không?”

Khương Biệt không hiểu nhìn cô...

Thanh Hà khẽ mỉm cười, quả quyết nói, “Tôi làm được!”

Khi quay về căn biệt thự thì Thẩm Hoài đã về. Thanh Hà dìu anh vào phòng, lấy hộp cứu thương theo sự chỉ dẫn của anh, sau đó giúp anh lấy viên đạn ra. Lần trước, lúc lấy đạn cho tên cướp kia cô đã nói dối, thật ra hồi đó cô có học qua môn y khoa, tuy lâu rồi không thực hành nhưng về mặt kiến thức thì vẫn am hiểu. Hoàn cảnh hiện tại không lo lắng hay run sợ như lần trước nên chỉ trong thời gian ngắn cô đã thành công lấy viên đạn ra.

Cẩn thận giúp anh xử lý kỹ vết thương xong, Thanh Hà dặn dò, “Mấy ngày tới không nên đụng nước.”

“Cảm ơn.”

“Cảm ơn cái gì, là anh đã cứu tôi mà.” Thanh Hà khẽ cười nói.

Lần đầu tiên gặp mặt anh cho cô ấn tượng rất lạnh nhạt, thoạt nhìn là một sĩ quan vô cùng nghiêm khắc. Giờ mới hiểu ngược lại anh ta rất thân thiện, ít nhất không tạo cho người khác có cảm giác vượt trội về khoảng cách.

“Mạo phạm hỏi một chút, tại sao mấy người đó muốn giết cô vậy?” Khương Biệt suy nghĩ một hồi mới hỏi vấn đề này vì lo cho sự an nguy của cô.

“Hai gã đàn ông ấy là hai tên cướp đã trốn thoát cách đây mấy hôm.” Thanh Hà nhớ rõ họ là nhờ đặc điểm thân thể lẫn giọng nói của bọn họ.

Rốt cuộc tại sao bọn họ phải bắt chấp mạo hiểm như vậy để giết cô kia chứ...

“Tôi cũng không biết vì sao họ lại muốn giết tôi nữa.” Thanh Hà nói.

Khương Biệt suy nghĩ rồi từ tốn phân tích với cô, “Điều này chứng tỏ ở cô có gì đó mà bọn chúng kiêng kỵ. Rất có thể là vì cô đã biết thân phận của mấy người đó, nắm giữ bằng chứng uy hiếp đến bọn chúng.”

“Nhưng tôi nào có quen biết họ, hơn nữa hôm đó họ còn mang khăn trùm đầu, tôi vốn không hề thấy rõ bộ dáng của họ.”

Khương Biệt nói, “Cô nhớ kỹ lại lần nữa xem hôm đó có phát hiện chuyện gì đặc biệt hay không?”

Thanh Hà nhú mày cố gắng suy nghĩ nhưng nghĩ mãi trong đầu vẫn rối tung rối mù lên, cô đưa tay gõ gõ đầu. Khương Biệt vội ngăn cô lại, “Được rồi được rồi, từ từ rồi nghĩ vì trong một lúc cũng không thể bắt được bọn chúng. Có điều cô không thể về lại chỗ đó nữa, quá nguy hiểm. Nếu như cô không ngại thì cứ ở tạm chỗ của tôi đi.”

“Vậy... có phiền anh không?” Cô cúi đầu ngượng ngừng đan hai tay vào nhau.

Khương Biệt nói, “Không sao, cô là nhân chứng quan trọng, tôi cũng có trách nhiệm bảo vệ cô. Nhưng trong thời gian này tôi còn phải đến đồn cảnh sát nên cô hãy tự chăm sóc cho mình. Mấy hôm nữa tôi sẽ nhờ người theo bảo vệ cô, còn hiện tại tốt nhất cô vẫn nên hạn chế ra ngoài để tránh xảy ra chuyện.”

Thanh Hà suy nghĩ một lúc cuối cùng đồng ý.

“Cô ngồi tạm ở đây một chút, tối nay tôi bảo chị Lý dọn dẹp phòng giúp cô.” Khương Biệt vỗ vỗ vai cô rồi xoay người đi ra ngoài, còn giúp cô đóng cửa lại.

Thanh Hà dựa vào đầu giường thờ người ngóng nhìn bầu trời đã sẫm tối phía bên ngoài.

Lúc này điện thoại bỗng vang lên. Thanh Hà cầm lên thấy dãy số mà cô không muốn nghe chút nào. Nhưng điện thoại vẫn buồm bình không ngừng đổ chuông thật lâu, Thanh Hà đành phải bắt máy, “A lô...”

“Sao lâu vậy mới nghe máy?” Đầu dây bên kia là một giọng nữ nghiêm khắc lớn tuổi.

Thanh Hà ngập ngừng nói, “Cô...”

“Chùng nào con về? Con có biết con ở bên ngoài lâu như vậy cô rất lo lắng cho con hay không hả? Bên ngoài rất nguy hiểm con có biết không...” Giọng bà Tống Lệ Hà rất nghiêm túc.

“Cô ơi, con không còn nhỏ nữa, con có suy nghĩ và lối sống riêng của mình, con chỉ muốn làm những việc mà con yêu thích. Từ khi còn nhỏ, cô bắt con học đàn, học vẽ, học đủ thứ các cái, con đều nghe theo cô. Rồi bây giờ đến chuyện lớn cả đời của con, cô cũng muốn quản luôn hay sao? Con và người đó chưa gặp mặt bao giờ, cô bảo con với người ta làm sao mà sống chung đây?”

“Gia cảnh đôi phương rất tốt, nhân phẩm cũng đàng hoàng và còn rất có năng lực nữa. Nếu không phải cha mẹ nó là bạn thân thời còn trẻ của cô, con nghĩ chuyện tốt như vậy tới lượt con hay sao?”

“Chuyện tốt gì chứ? Con không muốn!”

“Con không muốn cũng phải muốn!” Giọng nói của Tống Lệ Hà bỗng trở nên sắc bén đanh thép.

Thanh Hà cố dần cơn giận, một lúc lâu mới bình tĩnh nói, “Cô à, nhà chúng ta sa cơ thất thế lâu rồi, đã không còn là nhà họ Tống năm nào nữa, cô hãy chấp nhận sự thật được không? Con gả vào nhà giàu thì sao? Không môn đăng hộ đối, sau này bị người ta khinh rẻ cũng sẽ không có hạnh phúc. Cô nghĩ rằng như thế sẽ hãnh diện lắm sao? Người ta chỉ sẽ cười nhạo gia đình chúng ta mà thôi.”

“Đủ rồi! Con im miệng đi!” Tống Lệ Hà quát, “Nói tóm lại con có về hay không?”

Thanh Hà không thể chịu nổi nữa ngắt luôn điện thoại.

Sau một lát điện thoại lại tiếp tục vang lên...

Cô tiếp tục tắt ngang không nghe, thế nhưng điện thoại vẫn kiên nhẫn réo gọi liên hồi. Thanh Hà thật sự chịu không nổi nữa cầm điện thoại vút luôn xuống đất rồi ôm đầu co ro vào góc giường.

Nước mắt chảy tràn qua từng kẽ ngón tay, cô cố gắng để không phát ra tiếng khóc nức nện.

Có tiếng bước chân từ cuối hành lang truyền đến, Thanh Hà chùi lia chùi lịa nước mắt, lúc này Khương Biệt cũng đứng lúc đi vào. Thấy dáng vẻ đó của cô anh liền quay đầu sang hướng khác, “Xin lỗi... tôi nghe thấy tiếng động, nghĩ chắc cô gặp chuyện gì nên...”

Nếu đã bị thấy rồi thì cũng không cần che giấu nữa. Thanh Hà bỏ tay xuống, cười buồn nói, “Người xin lỗi là tôi mới phải, để anh nhìn thấy cảnh tôi nhếch nhác thế này.”

Khương Biệt đi đến bên giường tắt đi ngọn đèn.

Bóng đêm bên ngoài đã dần sâu, chỉ còn bóng trăng lơ thơ xuyên qua tấm màn chiếu rơi vào tạo thành những vệt sáng lờ mờ trên sàn nhà đỏ sậm.

Bầu không khí yên tĩnh và ảm đạm như thế cũng phần nào giúp cho Thanh Hà vui đi sự xấu hổ khi bí mật riêng tư bị người khác bắt gặp. Tuy ngoài mặt cô tỏ ra không quan tâm nhưng sự thật, lòng cô thấy rất khó chịu, tựa như không muốn ai nhìn thấy vết sẹo thâm kín của mình vậy. Nếu đã bị thấy rồi, ngoài việc làm bộ không quan tâm ra thì còn có thể làm gì?

Bóng đêm yên tĩnh khiến cho mọi thứ chung quanh trở nên vô cùng dễ chịu, cảm giác an toàn cũng sẽ tăng lên không ít. Nhờ vậy mà dù cho mặt đối mặt hay ở ngay bên cạnh đi nữa cũng không nhìn thấy vẻ mặt của người đối diện, cũng không cần phải lo ngại nhiều.

Chịu đựng bấy lâu, đến hôm nay Thanh Hà mới tìm được một nơi có thể trú ra hết những uất ức trong lòng.

“Cô tôi giục tôi về, bắt tôi phải lấy một người mà tôi không hề biết mặt. Anh nói xem, tôi nên làm gì bây giờ?”

Khương Biệt sững sốt một lúc rồi nói, “Cảnh ngộ của chúng ta... thật là giống nhau...”

Thanh Hà vô cùng kinh ngạc, không nhận được quay đầu lại nhìn.

Giữa bóng trăng mờ tối, dù đang ở trong bóng tối thế nhưng nét mặt anh ta vẫn rất nhu hòa cùng mang theo vẻ bất lực không thể nào nói ra, còn duỗi tay gãi gãi dưới quai hàm.

Thanh Hà cười, từ lúc gặp nhau tới bây giờ cô mới thấy điệu bộ khôi hài này của anh.

Trong mơ hồ khoảng cách giữa hai người như được kéo gần lại, Thanh Hà có cảm giác tựa như cả hai hiểu được nhau mà không cần phải nói gì.

“Đừng nghĩ nhiều, nếu thật sự không muốn thì cứ qua loa cho có để qua chuyện, đừng nên cãi lại với họ vì dù sao họ cũng là bậc trưởng bối. Từ từ rồi

họ sẽ hiểu và thông cảm cho cô thôi.” Khương Biệt ngập ngừng một thoáng rồi khoác tay lên vai cô khẽ bóp nhẹ như muốn an ủi và san sẻ cùng cô.

Nhờ đó mà cơn giận trong lòng Thanh Hà cũng nguôi ngoai được phần nào, cô cười nói với anh, “Cảm ơn anh.”

“Cũng trễ rồi, cô ngủ sớm đi, ngủ một giấc rồi mọi chuyện đều sẽ qua.” Anh tựa như một người anh trai tốt vuốt tóc cô, còn trái chăn mềm giúp cô xong xuôi hết mới xoay người đi ra khỏi phòng.

Đêm nay, cuối cùng Thanh Hà cũng có một giấc ngủ ngon và mộng đẹp.

Hôm sau, trời vừa sáng thì cô cũng dậy luôn.

Tại phòng ăn, chị Lý chuẩn bị xong đâu đó bữa ăn sáng và đã đi chợ. Khương Biệt nhìn thấy cô khẽ mỉm cười, đưa bát cháo qua cho cô hỏi, “Ăn món gì?”

“Ăn cháo đi cho thanh đạm.”

“Nhưng cũng nên ăn kèm thêm món khác chứ cháo không thì sao đủ no.” Khương Biệt đi vào nhà bếp, lúc đi trở ra trên người có thêm tấm tạp dề và cầm cái sạn nhỏ hỏi cô, “Cô thích ăn trứng ốp lết không?”

Thanh Hà hoàn toàn không kịp thích ứng.

Lúc anh ta không mặc quân trang, thật ra... mái tóc bông bênh đen bóng, gương mặt tuấn tú cùng với nụ cười nhạt nhòa trên môi trông anh như một ông anh hàng xóm hiền lành thân thiết.

Thanh Hà nhướn môi cười, gật đầu thật mạnh, “Thích!”

Khương Biệt cười rồi đi trở vào nhà bếp.

Thanh Hà ngồi một mình ở bàn ăn không có gì làm, thấy buồn nên cô duỗi chân ra khỏi đôi dép lê hoạt động đùa nghịch mấy ngón chân.

Đột nhiên chuông cửa vang lên, Khương Biệt cởi tạp dề từ nhà bếp đi ra đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng đó.

Bàn chân trần trắng muốt không chút tỳ vết nào của cô đang đùa nghịch với nhau, móng chân cũng vô cùng xinh xắn dễ thương.

Anh nhìn sững sốt một lúc, mặt Thanh Hà cũng phụt đỏ lên, tay chân luống cuống mang dép vào lại rồi bước nhanh đi ra cửa. Khóe môi Khương Biệt mang theo ý cười rất khó phát hiện cùng đi theo cô ra ngoài.

Cửa mở.

Một thiếu niên dáng người cao ráo đứng dựa nghiêng vào vách tường ngay cửa ra vào, cậu ta mặc chiếc áo lông cừu cao cổ, quàng khăn cổ sọc ca rô xám trắng ôm sát chiếc cằm nam tính, đầu đội chiếc nón vải đi nắng rộng vành màu xám nhạt che hết nửa gương mặt. Rõ ràng cách ăn mặc rất kỳ quái nhưng không hiểu sao nhìn tổng thể lại thấy vẻ hài hòa bắt mắt thật khó mà diễn tả.

Cậu ta gỡ chiếc nón rộng vành xuống, gương mặt bị che khuất bỗng chói sáng bừng rạng rỡ.

“Đã lâu không gặp.” Cậu ta tiến lên một bước giang hai cánh tay, cười ôm chầm lấy Khương Biệt.

“Nhất Ngạn, đã lâu không gặp.” Khương Biệt cũng ôm lại cậu ta.

Thanh Hà chết đứng tại chỗ, như thể đang đứng giữa cái rét mùa đông còn bị dội thêm một chậu nước lạnh khiến cô buốt lạnh thấu tận tim can. Môi cô cũng bắt đầu run lên như báo hiệu một loại sợ hãi tột độ từ đáy lòng. Nhất Ngạn gác đầu lên vai Khương Biệt mắt mang theo ý cười nhìn cô với ẩn ý không nói rõ thành lời.

Chương 11

Không Ché

“**G**ia đình tôi và cậu ấy là chỗ thân quen nhiều năm nên đã biết Nhất Ngạn từ khi còn bé. Trước đây, lúc còn ở núi Bắc tôi rất thích tranh cao thấp kỹ thuật bắn súng với Nhất Ngạn, nhưng tài nghệ không bằng người nên lúc nào cũng thua một bậc.” Khương Biệt than thở nhưng vẻ mặt ngược lại rất tự nhiên nói: “Có cậu ấy bảo vệ cô, tôi rất yên tâm.”

Không!

Thanh Hà thật muốn bật thốt to lên như thế nhưng không tài nào thốt nổi nên lời, mồ hôi lạnh tuôn ra sau lưng cô ướt đầm như tắm.

“Cô giáo thấy không thoải mái hả?” Nhất Ngạn nói rồi bước vào trong rót một ly nước chanh, sau đó ung dung bước trở lại đưa ly nước đến tận trước mặt cô: “Uống chút nhé!”

“Không... không cần, tôi... tôi không khát.”

“Mặt cô sao thế?” Khương Biệt cũng tỏ ra ngạc nhiên nói: “Thanh Hà là cô giáo của Nhất Ngạn à?”

“Đúng thế.” Nhất Ngạn ngồi xuống cạnh cô nói: “Cô giáo đối với tôi rất tốt, tuyệt đối không hề vì tôi là học sinh mới mà kỳ thị đối xử.”

“Vậy tôi cũng yên tâm rồi.” Nói xong, anh đứng dậy xem đồng hồ trên tay: “Cũng không còn sớm nữa, tôi phải đến đồn cảnh sát rồi.”

Thanh Hà mấp máy môi định nói gì đó nhưng khóe mắt lại liếc thấy nụ cười bí hiểm của Nhất Ngạn, bao lời đã dâng lên cổ cũng phải đành nuốt xuống. Cô chà xát hai bàn tay đã ướt nhep mồ hôi.

“Thanh Hà, cô sao vậy?”

“À không... không có gì.” Thanh Hà gượng gạo cười.

Khương Biệt chỉ nghĩ có thể cô đang không khỏe trong người nên sau khi an ủi vài câu thì anh cũng rời đi.

Không gian bỗng chốc yên tĩnh...

Căn phòng khách yên tĩnh đến không có một chút tạp âm gì.

Thanh Hà ngồi cứng đờ một chỗ như người máy, cũng không dám nhúc nhích cử động. Hai người ngồi sát cạnh nhau, vai cô còn rất gần cánh tay cậu ta, nhiệt độ tưởng chừng như muốn bỏng người. Cô thật rất muốn tránh xa cậu ta ra ngay lập tức nhưng cơ thể cứ như bị đóng đinh cứng ngắc, muốn nhúc nhích cũng không nhúc nhích được.

Một cánh tay vòng qua cổ rồi khoác lên vai cô. Hành động của cậu nhẹ nhàng, êm ái bao nhiêu thì lòng Thanh Hà càng sợ hãi bấy nhiêu: “Cậu... cậu muốn gì?”

“Vậy thì phải hỏi cô mới được.”

“Hỏi tôi làm gì?”

Nhất Ngạn nghiêm mặt nói: “Nếu như không phải lúc vừa mới vào nhà cô đã quyến rũ em thì với định lực của mình, em sẽ không thể nào mất kiểm chế nhanh như vậy được.” Cậu thở dài nói rồi dùng đầu một ngón tay nâng cằm cô lên. Thanh Hà bị ép phải ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt sâu thẳm của cậu ta.

“Cậu... cậu không thể làm vậy với tôi, tôi là cô giáo của cậu.”

Cái có buồn cười như thế đến cả Thanh Hà cũng thấy mình quá mức hoang đường. Thiếu niên trước mắt này là ma quỷ không sợ trời không sợ đất, cô vốn không thể nào trị nổi cậu ta. Lẽ nào cô chỉ có thể bị động chịu đựng mãi như vậy hay sao?

Nhất Ngạn siết cánh tay ôm chặt cô vào lòng, sau đó cụng đầu mình vào đầu cô rồi hôn lên trán cô hỏi: “Cô giáo có nhớ em không?”

Thanh Hà bị trói buộc run lên bần bật, một chữ cũng không thốt nổi nên lời.

Sao Khương Biệt có thể là bạn thân của cậu ta chứ? Thanh Hà thật không dám tin. Có lẽ anh ta đã bị lừa rồi cũng nên!

Nhất Ngạn thấy ánh mắt đỏ của cô biết ngay cô đang nghĩ gì, ngả ngón kéo cằm cô sát vào mặt mình. Môi kề môi chỉ cách nhau trong gang tấc, gần tới mức Thanh Hà còn cảm nhận được hơi nóng phả ra từ giữa răng và môi có thể nung chín hai gò má cô của cậu ta: “Buông ra.”

Cô cố tỏ ra mạnh mẽ, kiên cường nhưng giọng điệu thì chẳng có chút sức uy hiếp nào.

“Bảo em buông ra à?” Mặt Nhất Ngạn lạnh đi: “Trên đời này, chưa có một ai dám mở miệng nói kiêu đó với em đâu. Thứ em muốn có thì nhất định sẽ lấy cho bằng được. Muốn em buông tay sao, cô đừng nằm mơ!”

“Tôi không phải là vật phẩm của cậu, cậu dựa vào đâu mà ngang ngược vô lý như vậy?”

“Dựa vào đâu à?” Cậu đột nhiên bật cười khế, còn nhướn mày với điệu bộ đậm chất lưu manh: “Dựa vào việc em đã nhìn trúng cô rồi.”

“Cậu...”

Nhất Ngạn từ từ dí sát lại gần rồi nhào người qua quỳ vào giữa hai chân cô. Thanh Hà bị lấn một hồi co rúc sát vào tận trong góc ghế sofa, hai chân cô và hai chân cậu gác chồng lên nhau nên không nhúc nhích được. Cô bầu chặt vào da ghế sofa ở phía sau, trợn mắt to nhìn cậu.

“Sao cô lại sợ em dữ vậy? Em nào có đáng sợ như thế đâu nè?” Cậu cười hi hi lướt ngón tay thon mảnh từ mi tâm trượt dần xuống hai má rồi tiếp tục di chuyển xuống...

Thanh Hà chỉ cảm thấy bàn tay đó thoát nhìn như một tác phẩm nghệ thuật nhưng nó cũng vô cùng lạnh lẽo khiếp người, lạnh tới nỗi làm cho lỗ chân lông toàn thân cô đều co thắt lại.

Cậu áp mặt mình sát vào má cô, Thanh Hà ngoảnh mặt tránh sang hướng khác nhưng đầu gối đã bị cậu đè lại nên không thể động đậy, chỉ đành phải ngửa đầu ra ghế sofa phía sau.

Nụ hôn phớt của Nhất Ngạn dừng lại giữa cổ cô.

Đứt quãng, gián đoạn nhưng lại lưu luyến triền miên, không hẳn mãnh liệt nhưng mang đến cảm giác như một tiết tấu có vần có điệu hòa quyện quấn quýt nhau. Giây phút này Thanh Hà thấy mình như đang chơi vui xóc nảy giữa cơn sóng biển, hết đợt sóng này tới đợt sóng khác luân phiên không dứt, hô hấp cũng đang dần dần dập khiến mặt cô đỏ hồng như hoa đào. Trên môi cậu ta như có luồng điện, dịu dàng nhưng tê dại từ từ len lỏi vào trong cơ thể cô.

Cô rất muốn chạy trốn loại cảm giác này nhưng tay chân không thể nào nhấc nổi.

Bàn tay lạnh lẽo của cậu chạm đến ngực áo lót rồi mặc sức vuốt ve bầu ngực no tròn của cô, thưởng thức chơi đùa ra đủ loại hình dạng. Cô chỉ mặc mỗi chiếc áo sọc chéo xanh trắng, tay áo lá sen, cúc áo cài ở ngực được làm bằng gỗ mộc. Nhất Ngạn thành thạo cởi cúc áo ra, bầu ngực mềm mại căng tròn vừa vạm vỡ đầy nắm tay lập tức được giải phóng.

Bầu ngực biến hóa theo mỗi động tác trong tay cậu, cuối cùng bị cậu bóp nhô lên, sau đó há miệng ngậm lấy nụ hoa bé nhỏ hồng hồng rồi dùng đầu lưỡi liếm láp.

Toàn thân Thanh Hà chấn động, nụ hoa kia cũng không chịu nổi mà đỏ bừng và sung lên dựng đứng.

Nụ hoa kia càng trở nên sẵn cứng hơn bởi đầu lưỡi của cậu, Nhất Ngạn dùng răng nhay nhay, ngẩng đầu lên nhìn cô cười rất là vô sỉ, còn liêm liêm môi hỏi: “Có cảm giác?”

Thanh Hà lắc đầu như trống bỏi, trong lòng có nỗi khổ mà không thể nói nên lời.

Cô chưa từng thấy loại người nào như vậy. Chẳng những muốn đòi hỏi tra tấn về thể xác mà còn muốn đả kích luôn cả về mặt tinh thần. Cô chưa khi nào thấy xấu hổ và bị động như lúc này, thế nhưng cũng chẳng có cách nào để phản kháng, lúc nào cũng bị cậu ta xô mũi dặt đi.

Mắt cô cay cay sau đó từ từ rung rung ướt nước.

“Hà... sao thế, khóc rồi à? Sao lại khóc, em có bắt nạt cô đâu?” Cậu thờ dãi nói khoác mà không biết ngượng, sau đó cúi đầu hôn lên khóe mi đầm lệ của cô nhưng như vậy chỉ càng khiến cô sợ hãi thêm mà thôi.

Thừa lúc cậu phân tâm, Thanh Hà liền đẩy cậu ra trượt xuống ghế sofa. Cô che lại vạt áo, liên tục thụt lùi về sau đến tận sát góc tường ở phòng khách.

Tóc cũng rối tung, sợi dây buộc tóc không biết đã đứt từ lúc nào khiến mái tóc đen nhánh mềm mại của cô quấn vào nhau giống như bị ngược đãi vậy. Cô ôm chặt cánh tay, chợt thấy bên cạnh chậu hoa trên kệ cao có để con dao gọt trái cây, đầu óc cô không suy nghĩ được gì nữa, chỉ biết cầm lấy con dao chĩa về phía cậu ta: “Cậu đừng tới đây!”

Nhất Ngạn rất phối hợp giơ tay lên nhưng về mặt thì ung dung tình tang cứ như đang chơi trò chơi với cô vậy.

Trong tay đang cầm vũ khí nhưng Thanh Hà vẫn không có một chút cảm giác an toàn nào. Tay cô không ngừng run rẩy: “Cậu... mau lui về!”

“Trong phòng này chỉ có hai người chúng ta, em lùi đến đâu cũng như nhau thôi.”

“Lùi về!”

Nhất Ngạn cười gượng: “Được.”

Cậu ta lùi từng bước từng bước về phía sau như thể sau lưng có mắt, sau đó vòng qua một khúc quanh bước lên bậc thang. Căn phòng Thanh Hà đang đứng nằm ở cuối hành lang, hành lang rất hẹp chỉ đủ cho một người di chuyển. Nhất Ngạn bị dồn về cuối hành lang, hai bên trái phải đều có phòng.

Cậu ta ngẩng đầu lên liếc về phía bên phải: “Hình như Khương Biệt đã chuẩn bị cho em căn phòng này.”

“Cậu đi vào đi!” Thanh Hà quơ con dao trong tay ra lệnh.

Nhất Ngạn không tức giận mà chỉ cười cười: “Cô làm như vậy rất dễ khiến mình bị thương, cô bỏ dao xuống trước đã.”

“Đi vào!”

Nhất Ngạn bắt lực đành phải thoái lui đến cánh cửa bên phải, tay phải đặt lên chốt cửa.

Thanh Hà dựa lưng vào tường bước từ từ đi đến cánh cửa bên trái, dùng một tay xoay nắm cửa. Khoảnh khắc cửa mở thì trước mắt cô cũng vụt qua một thứ mà cô không nhìn rõ, ngay sau đó con dao trong tay cũng liền biến mất, sau lưng bị hai cánh tay ôm chặt rồi kéo vào bên trong.

Mũi dao lạnh lẽo kề sát vào cổ cô.

Nhất Ngạn vuốt ve cán dao nói nhưng không thèm quay đầu lại. Cậu nhắc nhẹ mũi chân lên, cánh cửa phía sau lập tức khép lại.

“Đừng...” Cảm giác bị mũi dao lạnh lẽo kề sát cổ họng thật sự không dễ chịu chút nào, Thanh Hà ngược cổ nói.

“Đừng? Cô nghĩ em muốn làm gì?” Nhất Ngạn hơi mỉm cười, tung con dao lên sau đó bắt lấy.

Thanh Hà sợ tới chết khiếp, nhắm tịt mắt lại... con dao không rơi xuống người cô, chỉ có sức gió từ con dao tạo ra thì lướt qua cổ cô còn lưỡi dao thì cắt vạt áo phía trước người cô.

Thanh Hà đứng im không dám cử động.

Lưỡi dao lạnh lẽo ma sát trước ngực cô tựa như đầu lưỡi nhóp nhóp của loài rắn độc đang tùy ý liếm láp da thịt cô. Cậu ta cảm thấy rất hứng thú, thỏa thích ung dung cắt từng miếng vải trên người cô. Tất cả những thứ che chắn cho cô dần dần biến mất trước mặt cậu ta.

Khi từng miếng vải bị cắt xuống, Thanh Hà cũng lập tức cảm thấy mỗi lúc mỗi lạnh hơn, bao nhiêu tôn nghiêm cũng đều mất sạch, thay vào đó là sự nhục nhã ê chề.

Quần áo từ từ bị cởi sạch sẽ hết trước mặt cậu thiếu niên nhỏ tuổi hơn mình... Loại cảm giác này, loại sỉ nhục này quả thật không thể diễn tả bằng lời.

Cậu ta không thích lột sạch một lúc mà làm từ từ giống như muốn từ từ tra tấn thần kinh của cô.

Cậu ta hưởng thụ niềm vui trong quá trình này, thưởng thức từng chút khổ sở, sự bối rối và giằng xé trên gương mặt cô. Khóe môi càng lúc càng cong lên, nụ cười càng lúc càng sâu xa nghiền ngẫm.

Cuối cùng nửa người trên của cô hoàn toàn lộ ra trước mặt cậu ta. Nửa người dưới là một chiếc váy dài tới eo màu trắng tinh để lộ ra cái rốn. Vòng eo vừa khít với váy không dư miếng thịt thừa nào, đường cong cũng tuyệt đẹp không nói thành lời.

Thanh Hà chỉ có thể dùng hai tay che ngực, đầu cúi thấp, bờ môi tím tái.

“Ngẩng đầu lên.” Nhất Ngạn cười nói rồi dùng mũi dao nâng cằm cô lên. Tay trái Thanh Hà che ở trước ngực, tay phải đặt lên tay trái với dáng vẻ phòng bị, nhưng nhìn từ góc độ của cậu thì nửa kín nửa hở như vậy càng rất quyến rũ, càng có sức hấp dẫn, chưa kể đến hai cánh tay mềm mại như ả như hiện.

“Có cơ thể xinh đẹp thế này hẳn là cô nên cảm thấy tự hào mới đúng, sao phải che che giấu giấu?” Nhất Ngạn nói: “Em đã gặp qua rất nhiều người đẹp, toàn là mỹ nữ tranh giành nhau cười đồ trước mặt đàn ông thôi.”

“Đồ không biết xấu hổ!”

“Mắng tới mắng lui cũng chỉ có mấy câu này, em nghe đến chán rồi.” Cậu ta dùng tay móc móc lỗ tai, than thở lắc đầu.

Thanh Hà vừa tức vừa thẹn nhưng nói không lại cậu ta nên lồng ngực dâng trào cảm giác uất nghẹn không thể trào ra, cũng không thể ép xuống làm cho cô cực kỳ khó chịu.

Nhất Ngạn nhìn cô chằm chằm, sau đó phà hơi vào mặt cô hỏi: “Cô có muốn biết em định làm gì không?”

Thanh Hà mở to hai mắt nhìn cậu ta.

Đột nhiên cả người cô bị cậu ta nhấc bổng khiêng lên vai sau đó đi tới giường. Thanh Hà liều mạng hét toáng lên, dùng cả tay lẫn chân đánh đá cậu ta nhưng vẫn bị cậu ta ném xuống chiếc giường mềm mại.

Chương 12

Tiểu Nhân

Thanh Hà giãy giụa muốn chống người ngồi dậy nhưng đã bị cậu ta kiềm hai tay cố định ra sau lưng. Nhất Ngạn ghì mạnh tóc cô kéo đến giữa giường, cười ở bên tai cô nói: “Sao cô sợ em dữ vậy hả? Em đâu có ăn thịt cô đâu nè.”

“Thả tôi ra, cậu là đồ bệnh thần kinh!” Thanh Hà muốn thoát khỏi cậu ta nhưng chỉ với chút sức lực của cô thì như muối bỏ biển.

Nhất Ngạn thoát nhìn ồm cao, không phải loại người cường tráng nhưng sức lực phải khiến người khác kinh ngạc, cô hoàn toàn không thể chống chọi lại cậu ta. Nửa người trên trần trụi của cô bị ép xuống chiếc giường mềm mại, phía trước ấm áp nhưng phía sau lạnh lẽo khiến cô như bị giày vò giữa hai thứ băng và lửa. Tay cậu ta đặt ở sau lưng cô, dùng môi mơn man trên gương mặt cô, cảm giác man mát lạnh lạnh giống như đang thân mật với loài bò sát nào đó vậy.

Toàn thân Thanh Hà đều không thoải mái, giọng nói cũng không mấy sức lực: “Cậu... đừng, đừng như vậy... Coi như tôi không đúng, tôi nhận lỗi với cậu, cậu thả tôi ra trước được không?”

“Cuối cùng cũng học khôn ra rồi hả?” Nhất Ngạn nghĩ ngợi một lúc rồi cười nói: “Nhưng em không muốn buông ra, em muốn để lại chút dấu vết trên người cô.”

“Dấu vết?”

“Đúng vậy, để sau này khi cô trông thấy nó thì sẽ lập tức nhớ đến em, luôn nhớ đến người đã tạo ra dấu vết này trên người cô.” Cậu ta kẹp con dao xoay tròn trong bàn tay sau đó kề sát cằm cô rồi từ từ trượt xuống vai cô.

Thanh Hà sợ tới mức ré lên: “Cậu là đồ biến thái, bệnh tâm thần! Cậu muốn làm gì vậy?”

“Suyt!” Một tiếng suyt rất nhỏ vang lên, mũi dao ngay sau đó cũng ghim vào da lưng cô, chậm rãi di chuyển lên phía trên bên trái như đang khắc một hình gì đó. Mỗi lần mũi dao nhấn xuống cậu ta đều thổi một hơi, giọng lạnh lạnh nói: “Cứ nhúc nhích đi, đến lúc khắc hỏng thì đừng trách em làm khó coi.”

Quả nhiên Thanh Hà không động đậy nữa, cố gắng chịu đựng loại đau đớn không hề gián đoạn này. Cô chờ cậu ta khắc xong mà tưởng chừng như chờ cả thế kỷ vậy. Trán Thanh Hà tuôn đầy mồ hôi lạnh, bờ môi thì tái nhợt. Nỗi đau đớn chỉ là một phần nhỏ, nhưng còn dấu ấn đang bị cậu ta khắc ở sau lưng kia... cứ như đang nhắc nhở cô rằng cô đã từng bị một thiếu niên lột quần áo, để lại một dấu vết si nhục.

“Được rồi.” Nhất Ngạn cúi đầu thổi thổi vết thương, sau đó đưa tay mở ngăn kéo đầu giường, lục lọi bên trong lấy ra một chai nước thuốc rồi dùng bông chấm nó vào vết thương của cô.

Không lâu sau đó, một đóa hoa sen màu xanh trông rất sống động dần dần hiện lên trên vai trái của cô. Có điều do vừa mới khắc xong, màu đỏ của máu vẫn chưa tan hết nên không được hoàn hảo cho lắm.

Nhất Ngạn có chút tiếc nuối.

“Đẹp thì đẹp thật nhưng cần thêm chút thời gian nữa.”

“Vui lắm sao?” Giọng nói nghẹn ngào của Thanh Hà truyền đến, gò má dán ở trên chăn, nước mắt như sương mù che kín hai mắt cô.

Nhất Ngạn hơi sững sốt, lực đang không chế tay cô cũng giảm bớt một chút. Sau khi được cậu ta buông ra, Thanh Hà vẫn nằm im không tránh ra, cô túm lấy góc chăn, ngẩng đầu trừng mắt nhìn cậu ta: “Tôi và cậu có thù oán gì mà cậu lại đối xử với tôi như vậy?”

Cô thật sự nghiêm túc, còn bày ra vẻ mặt thâm thù huyết hận khiến Nhất Ngạn rất buồn cười. Nhất Ngạn cười hì hì: “Em thích cô mà, phụ nữ như cô, có người đàn ông nào mà không thích cho được, cô không biết sao?”

“Ba hoa! Cậu là đồ quỷ háo sắc, biến thái, cậu cho rằng ai cũng như cậu sao?” Thanh Hà trở người ngồi dậy, kéo chăn che lại cơ thể.

“Quý háo sắc?” Nhất Ngạn cười khề, không hề cảm thấy xấu hổ, ngược lại cực kỳ đắc ý nói: “Phải, em chính là con quý háo sắc, một con quý háo sắc nguyên tem một trăm phần trăm. Em rất thích cô, thích sờ cô, còn muốn ‘làm thật’ cô nữa, cô có thể làm gì em nào?”

“Cậu...” Thanh Hà nghẹn đến hai má đỏ bừng: “Cậu quả thật... cậu quả thật là...”

“Em thế nào, cô có lời gì muốn nói hả?” Cậu ta vẫn nhớn nhợ gác chéo chân dựa vào đầu giường, cũng không quay đầu lại thương thức nét mặt của cô.

“Tên súc sinh này!”

“Súc sinh thì súc sinh, dù sao cũng không ít người nói em không giống người rồi. Trước khi chết, kẻ thù của em đều cố hết sức chửi bới em, nói em không phải người nhưng cuối cùng bọn họ vẫn chết ở trong tay em. Dù miệng có nói thế nào thì trong lòng vẫn sợ hãi em. Bạn của em thấy em thì lập tức bỏ chạy, bởi vì em đã đi tìm bọn họ thì nhất định phải kiếm được chút lợi lộc từ chỗ bọn họ. Không có lợi thì mắc gì em phải đi tìm bọn họ?”

Thanh Hà nghe xong sợ hãi: “Cậu... loại người như cậu quả thực là đạo đức bại hoại, táng tận lương tâm! Người như cậu sao có thể có bạn được?”

Nhất Ngạn nói: “Chủ nhân căn phòng cô đang ở bây giờ không phải là người như vậy sao, tuy rằng đã nhiều năm không gặp nhưng anh ta vẫn luôn tin tưởng em là đứa bé ngoan.”

“Là do mắt anh ta bị mù! Chờ mấy ngày nữa, nhất định sẽ nhìn rõ được bộ mặt thật của cậu.”

“Chuyện này chắc chắn không thể xảy ra. Anh ta nhìn thì khôn khéo nhưng trên thực tế rất ngu xuẩn, hơn nữa đối xử rất tốt với bạn bè. Nếu không thì sao có thể không nhận ra em là hạng người gì?”

“Anh ta là quân tử, cậu là tiểu nhân, sao có thể đánh đồng được?”

Thời gian như cô đọng lại trong giây lát.

Trên mặt Nhất Ngạn không có vẻ gì là tức giận, ngược lại mang theo chút ý tứ dò xét sâu xa, nói chậm rãi hết như đang nhả khói: “Cô thích anh ta?”

Thanh Hà không còn lời nào để nói.

Nụ cười trên môi Nhất Ngạn càng sâu thêm: “Thì ra cô thật sự thích anh ta.”

Đúng là có chút hảo cảm...

Thanh Hà cắn răng nghĩ, dù sao cũng đã bị vạch trần cộng thêm sự bướng bỉnh và phản nghịch trong lòng nên cô nói lớn tiếng: “Đúng, tôi rất thích anh ấy, cậu đừng đến quấy rầy tôi nữa! Tôi sẽ không thích cậu.”

“Cô chắc chứ?” Nhất Ngạn chậm rãi đến gần cô, trong ánh mắt đang híp lại có chút ánh sáng khác thường chuyển động.

Cậu ta trông rất đẹp trai, đôi mắt như mang nét cười rất kỳ lạ. Có lẽ chính điều này là nguyên nhân hấp dẫn rất nhiều nữ sinh vị thành niên. Nhưng Thanh Hà không thích cậu ta, càng không thích cảm giác kỳ quái mà cậu ta gây nên cho cô. Lời nói của cậu ta nửa thật nửa giả khiến người nghe không phân biệt được, giống như cái gì cũng chỉ là vui đùa chứ không có lúc nào nghiêm túc cả.

Hơn nữa, lúc nào con mắt cũng cao hơn đầu giống như người đang dạo chơi nhân gian... tạo cho người khác không có cảm giác an toàn.

Đối với cô mà nói, không phải cậu ta đang thể hiện sự yêu thích mà giống như đang kiếm ăn thì đúng hơn... kiểu như cậu ta chỉ đói bụng quơ quào mà thôi.

“Tôi xác định!” Tính bướng bỉnh của Thanh Hà đã trỗi dậy, hai má phúng phính còn hồng lên. Vốn dĩ vẻ mặt cô rất nghiêm túc nhưng Nhất Ngạn lại thấy hết sức đáng yêu. Cậu giơ tay véo mặt cô: “Cô đang làm nũng với em sao? Cô gái như cô thật rất đáng yêu.”

Thanh Hà đánh vào tay cậu ta một phát... Đúng thật là không thể nói chuyện với nhau được!

Nhất Ngạn cười nói: “Cô thích Khương Biệt nhưng anh ta không thích cô đâu, cho nên sớm muộn gì cô cũng là của em.”

“Cứ mơ đi.” Thanh Hà hiếm khi cười lạnh một tiếng, khinh thường quay đầu nói: “Cho dù tôi phải chọn đại một người trên đường thì tôi cũng sẽ không bao giờ thích cậu!”

“Cuối cùng cô cũng sẽ yêu em. Trên đời này, nếu em không xứng với cô thì không còn một ai có tư cách này nữa.”

“Nói khoác mà không biết ngượng! Lúc nói ra mấy lời như thế, cậu không thấy xấu hổ sao?”

Nhất Ngạn nghiêng đầu cười rất ư là đắc ý: “Nếu không cô thử nêu ví dụ đi, trong những người mà cô quen biết có người nào hơn em không? Cái gì em cũng biết, chỉ có cô không tin mà thôi, không có chuyện gì mà em không thể làm được.”

Thanh Hà thật sự không chịu được dáng vẻ không ai bì nổi mình này của Nhất Ngạn nữa, cô trừng mắt nhìn cậu ta. Đột nhiên, trong đầu lóe lên tia sáng, cô vỗ tay cười nói: “Cậu nói không có người nào giỏi hơn cậu, đúng không?”

Nhất Ngạn cười nói: “Đây rõ ràng là sự thật mà.”

Thanh Hà cười nói: “Có người lợi hại hơn cậu ở ngay trước mắt cậu đấy.”

Nhất Ngạn nói: “Không phải cô đang nói tới Khương Biệt đó chứ? Cái gì anh ta cũng thua em. Không đẹp trai như em, đao pháp thua em, kỹ thuật bắn súng cũng thua em, vẽ tranh...”

“Dù cậu có cố tình hạ thấp anh ấy và thổi phồng mình thế nào thì từ đầu đến cuối, trong lòng tôi cậu vẫn thua kém anh ấy. Ít nhất ở phương diện nhân phẩm thì anh ấy tốt hơn cậu gấp ngàn lần.”

“Khương Biệt?” Nhất Ngạn cười lạnh, nắm tay cô, kéo cô đến gần trước mặt mình: “Thật sao? Cô thật sự nghĩ như vậy sao?”

Thanh Hà rất sợ nhưng lại không muốn nhận thua, miễn cưỡng nói: “Đúng, tôi nghĩ vậy đấy. Cậu bị ỏi như vậy, dù tốt hơn gấp mười cũng vẫn thua anh ấy!”

Nhất Ngạn cười lạnh nhưng giọng nói dần dần trở nên dịu dàng hơn: “Tốt nhất cô hãy nhớ kỹ những lời hôm nay cô đã nói.”

“Sao tôi có thể quên được.”

“Tốt nhất nên nhớ cho kỹ.” Nhất Ngạn sờ cằm cô, hơi thở nóng rực trong miệng phả lên mặt cô. Rõ ràng cậu ta cười nhưng đáy mắt không hề có ý cười: “Cô cho rằng Khương Biệt thật sự là bạn của em sao? Chẳng qua là gia đình có chút thân quen mà thôi, khi còn bé mọi người xung quanh đều sợ em nên em mới khiêm tốn một chút, tìm thằng nhóc đó làm bạn chơi cùng. Đáng thương cho thằng nhóc đó, rất dai dột, mỗi lần gặp chuyện bất trắc, anh ta đều làm đệm lưng cho em, bị em lừa gạt mà vẫn không hay biết. Quả thật là rất ngu ngốc!”

“Dù anh ấy như thế nào đi nữa cũng vẫn tốt hơn cậu! Ích kỷ, tùy hứng, cao ngạo như cậu thì làm sao biết cái gì gọi là tình cảm!”

“Đúng vậy, em không hiểu và em cũng không muốn hiểu. Em chỉ làm theo quy tắc của mình, lúc tâm tình tốt thì tạm thời xem anh ta là bạn, lúc tâm trạng không vui sẽ cho anh ta đi châu Diêm Vương bất cứ lúc nào. Chừng nào đến đó thì cô sẽ biết...”

“Tôi... tôi biết cái gì?”

“Chẳng lẽ cô không biết sao?”

“Làm sao tôi có thể đoán được những suy nghĩ đê tiện của cậu được!”

Nhất Ngạn phì cười một tiếng: “Em đê tiện, hạ lưu còn anh ta là anh hùng, là quân tử, tốt lắm, đúng không?”

“Đúng là như vậy.”

Nhất Ngạn buông tiếng thở dài: “Nhưng em càng như vậy thì càng mạnh hơn anh ta. Chờ đến ngày nào đó, em chính chết anh ta mà vẫn khiến anh ta cảm kích em thì cô sẽ biết em lợi hại như thế nào.”

“Không ngờ cậu còn nói ra được lời này! Đồ cặn bã!”

“Cặn bã?” Nhất Ngạn cười: “Đúng vậy, em chính là cặn bã, em cũng đã sớm thừa nhận rồi. Em là đồ cặn bã nên giờ đây em cũng đang định làm chút việc cặn bã nè.”

“Cậu... cậu muốn làm gì?”

“Cô không biết hả? Có hỏi cũng không giải thích được.” Cậu ta bước từng bước, từng bước tới gần cô.

Còn Thanh Hà thì lui từng bước, từng bước về phía sau, khi gần đến đầu bên kia giường thì cô dứt khoát nhảy xuống giường định chạy ra ngoài.

“Chạy đi đâu?” Nhất Ngạn chộp đúng ngay eo cô rồi nhấc bổng cô lên. Thanh Hà không ngừng đánh đấm Nhất Ngạn túi bụi, miệng cắn chân đá lung tung nhưng cậu ta vẫn tỉnh bơ như không có chuyện gì.

“Nếu nói em là kẻ vô lại thì bây giờ cô chính là người phụ nữ chanh chua, đúng là trời sinh một đôi.” Cậu ta cười hì hì rồi đột ngột quay người lại, ném cô xuống giường sau đó trườn đè lên người cô.

Thanh Hà giãy giụa cầu xin tha cho nhưng trên mặt cậu ta, ngoại trừ nụ cười tươi rói ra thì không lộ chút cảm xúc nào khác. Lên trời thì không có đường đi mà chui xuống đất thì không có cửa vào chính là cảm giác lúc này của Thanh Hà.

Lúc này cô không thể làm gì được. Sao cô lại trêu chọc phải tên ác ma này kia chứ?